

האב ביטל את הצ'ק השמן לבוק ומיהר למישטרה

(המשך מעמוד 41)

שלי נשאר איתם בחדר ואני עם אמי יצאנו לחדר אחר, כי היא לא הרגישה בליכך טוב. מירי פעם יצאתי להסתכל, ושמעתי שהם רצו להביא את העורך־דין שלהם ואת רואה החשבון, כי אבא שלי ביקש הוכחות או הם ערכו מיסמך שאבא שלי חתם עליו וגם נתן צ'ק על הסכום הזה בשקלים. זה היה 192 אלף ש"ח. לצ'ק לא היה כיסוי, אבל אני לא חושבת שהם ציפו להוציא כסף מהבנק. הם קבעו איתו לנסוע למחרת ולהעביר את הדירה שלנו על שמו. מחיר הדירה שלנו היה אז 120 אלף דולר.

דברתי בחנות שנתיים. קודם לכן הייתי בצבא. עכרתי חצאי משרה וקיבלתי 400 ש"ח לחודש, אבל בדרך־לכל לא קיבלתי כסף, לא לקחתי סחורה מהחנות. הגורות, נעליים, ארנקים ואביזרים אחרים. מהמסירות שקיבלתי קצת התנפחו הפנים שלי והיתה לי אדמומית בלתי. למחרת זה התפתח לכתם כחול, פנס ליד העין, זה מה שיצא מהמכות.

אחרי שאבא שלי חתם, הם לקחו אותנו הביתה ודרשו את הרכונים שלנו. פחדנו שהם עוקבים אחרינו ומצותתים לטלפון שלנו, ולא ידענו מה לעשות.

למחרת, מוקדם בבוקר, אבא שלי הלך לטלפון ציבורי, והתקשר לחבר שלו, וזה המליץ לו על עורך־דין. אבא לקח את אבא ואותי לבית של החברים באשדוד, ואחר־כך ביטל את הצ'ק בבנק והלך לעורך־דין להתיעץ. משם נסע למישטרה והתלונן על המיקרה. אחר־כך גם אמי ואני הלכנו למישטרה ומרנו עדות. לקחו אותי לבית־חולים לבריקה, וכאשר החזירו אותנו הביתה, השוטרים באו איתנו לדירה וישנו אצלנו כלילה.

זה לא נכון שהסימנים, שהיו לי למחרת על הפנים, נגרמו ממכות שהורי נתנו לי מפני שנתנו עלי שגנבתי. סימן הוא מהמכות שנתנו לי אבי ארמוני. הכתם נראה רק למחרת, כי זה שטרדם פנימי.

זה נכון שבסרטים של הקופה הרושמת יש הרבה 00, אבל זה מפני ששש נהגה לבקש ממני שאצאי עבורה כסף מהקופה בלי לרשום אותה. היא ביקשה ממני לעשות זאת מפעם לפעם, כשהיתה זקוקה לכסף לשלם ספקים. גם מהמכרות האחרות ביקשה זאת. כאשר היא יצעה עברה בחנות, היא הוציאה כך כסף.

הכרתי את שושי, כי נהגתי לקנות בחנות שלה הרבה שנים. גם אמי קנתה שם. זה לא נכון שסיפטי שאבא שלי מהגנס שמרוויח 10 אלפים דולר לחודש, ושיש לי חבר הנהגה בחוצות. אנתנו לא עניינים, אבל אבא שלי לא מרוויח סכומים כאלה. אבא מרוויח 2000 ש"ח לחודש, ואמי עקרת־בית.

מה שלקחתי לעצמי בחודשים האחרונים — גם אני לא אוכל להסביר מדוע. אמי לא ידעה שאני גונבת, אבל היא ידעה שאני מוציאה כסף מהקופה בשביל שושי. ביולי נסעתי למועדון היס־היתכן בקור־פ, אבא נתן לי כסף ושילם עבור הנסיעה. כל הבגדים שלי היו מהחנות, והתכשיטים, טביעות־הידה שלי קניתי בתשלומים. אבא שלי נתן צ'ק או שילמתי בכספומט.

זה לא נכון שהמצאנו את כל ענייני החסיטה כדי לבטל את הצ'ק שאבא שלי נתן. יש היום תביעה אורחית בקשר אליו.

עדות אבי המחלונת (בתמצית)

שלי רק נת אתה, ובאותו ערב, כאשר איחרה לבוא, רצתי לנהל בעלת־הבית הוריעה בטלפון שוויקי הלכה לקנות עוגיות ליום־הולדת, וקיבלנו זאת רי בשקט, אבל כי 10 קיבלנו טלפון מגבר, באו לקחת אותנו במכונית אודור. שני גברים שאני לא היכרתי אותם מקודם. ההירו אותנו שבוע־הבוסק עצבני מאוד, ויכול להיות מסוכן. כנכנסנו לוויולה, ראינו את הבת שלנו באמצע הסלון, לבנה, משהירמשהו. היא אמרה לנו

ברוסית שזה ניראם איום וחמוש, וביקשה שנציית לכל מה שיאמרו. היתה לי תחושה של פחד פיסיולוגי.

היה נראה לי שזה מיבצע צבאי לכל דבר. הם איימו שלא נצא עד שנעשה מה שהם רוצים. ביקשתי שיתנו לפחות לאשתי ולבתי ללכת, והם סירבו. האכזריות הזאת! אשתי שכבה בלי כל יכולת לקום!

לא הרגשתי שהבת שלי מתלבשת יותר מדי יפה. זו בת יחידה, כל מה שאני מרוויח הולך עבורה. היא יפה, היא אוהבת להתלבש יפה, היא הנסיכה שלי.

אני לא מקבל את זה שהיא גנבה, אני אפילו לא יכול להשתמש במילה הזאת. היא טעתה. זו טעות שהיא הירשתה לעצמה. הייתי המום, אבל לא כעסתי עליה. אני הרבה פעמים טעיתי בחיים שלי. אני מבין טעות של בני־אדם. היא אמרה שהיא באמת לקחה כמות קטנה של כסף. אני לא מצדיק אפילו לשניה את הטעות הזאת. לא שאלתי אותה למה לקחה את הכסף, כי היה לי קשה לשאול שאלה כואות.

עדות הנאשם ארמוני (בתמצית)

למרות שהמישפט נמשך יותר משנה, טרם התחיל שלב עדויות־ההגנה. אולם גירסתם של הנאשמים עולה מתוך העדויות שמסרו בחקירתם במישטרה, ואשר הוגשו כבר לבית־המישפט.

לפני שנה בערך מכרתי דירה שלי בקיראו, והיו לי תוכניות לקנות שטח

היא הגנבת, ואו באתי להחליטה לשכור ציוד צילום לבלשים. כיום החמישי בלילה התקינו את הציוד בחנות, ובעזרתו חשפתי את הגניבות שביצעה ויקי בחנות.

היא היתה רופקת על 00 פותחת את הקופה, מכניסה את הכסף פנימה, סוגרת את הקופה, מציצה החוצה לראות אם לא מסתכלים עליה, ויושבת נינוחה. אחרי כמה גנבות בות כאלה היא שולפת את הכסף מהקופה ומחביאה באיזה מקום. היא נראתה גונבת בערך 300-400 ש"ח ליום.

אחרי שגיליתי את העניין הלכתי לעורך־דין ושאלתי אותו מה לעשות. הוא אמר שהכי טוב שאצלם את המיפגש איתה, כדי שלא יגידו שסחטתי או איימתי. וזה מה שעשיתי. התקנתי מצלמה בבית, ורציתי להראות לה את הסרטים, שהיא תקבל שוק, כי היא לא העלתה על דעתה שהיא מצולמת.

בשעות הערב הגעתי לחנות, אשתי ידעה שאני מתכוון להראות לוויקי את הסרט. נסענו, וכדרך אמרתי לאשתי ששכחתי לסיגור את הגז בבית ואני חייב לנסוע לכתוב אותו. הגענו הביתה במהירות, בהסכמת ויקי, ככה שאין פה חשיפה. רצתי פנימה. ויקי ואשתי יצאו בדירה.

כאשר ויקי עלתה לחלק העליון של הבית, שאלתי אותה אם היא רוצה לראות סרט מעניין. הנכסתי את הקסטה של הגניבות שלה, ואמרתי לאשתי שתלך להכין קפה. אשתי נעלמה, היא לא יכלה כנראה לעמוד שוב בלחץ של הסרטים. לקחה את האוטו ונסעה להורי.

שאלתי את ויקי איך היא לא מתביישת לאכול מהאוכל שלנו ולגנוב אותנו עד זובי

תמונת־ידידאו: ויקטוריה והוריה בבית ארמוני מיבצע צבאי לכל דבר

דמי אמרתי לה שבגלל הגניבות שלה עמדת להתאבד. אחרי זה היא אומרת לי: "אל תראגו הורים שלי ישלמו את כל הגניבות."

אמרתי לה שאני רוצה מנגה הוראה שגנבה, והודעתי לה שאם היא רוצה ללכת, היא יכולה. היא ביקשה להזמין לה מוגית ואמרתי לה שאני לא תחנת־מוניות, אם היא רוצה ללכת שתלך, אבל אני הולך למישטרה. הייתי מאוד עצבני, אבל הקפדתי שלא לאיים עליה בשום מילה. לא איימתי בנשק.

או היא אמרה לי שארגע, שההורים שלה יבואו ויסדירו את העניין, והם יחתמו על מה שארצה, רק שלא אלך למישטרה. היא אמרה שתחתום על מה שארצה בנוחות עדים, רק שלא אלך למישטרה.

אחר־כך נוצרה שיחה ביני ובין שותפי רויר שלסקי, אינני יודע מי טיפלן למי. אמרתי לו שביא עוד עד. מהרגע שהם הגיעו אלי, ועד שההורים שלה הלכו הביתה, אתם יכולים לראות בקלטות. הקלטנו הכל משם. אני לא חושב שסיכמתי עם אשתי שתעזוב את הבית. לא רציתי שוילדי שלי יעבור טראומות של צעקות, ולא ידעתי איך ויקי תגיב. לכן הם היו אצל אחותה של אשתי.

לא איימתי עליה ולא נופפתי באקרה. זה הכל היא ממציאה, כדי לצאת מהתיק של הגניבות שלה בשקט. היא ממציאה את הסיפורים הללו. אני אב לארבעה ילדים, ולא אסתכן בזה.

הפעלתי את הווידאו כאשר באו העדים, כי העורך־דין אמר לי שהוא צריך את ההודאה מצולמת.

מדוע לא הפעלתי את הווידאו מייד כש־ישבתי עם ויקי? עניתי לך בשאלה הקודמת.

מדוע לא הנצחתי את האירוע מרגע הכניסה לדירה? עניתי לך על זה פעם אחת, וזהו.

זה לא נכון שאיימתי והיכיתי את ויקי טוריה כאשר הווידאו לא פעל, זה מצוץ מהאצבע. אבא שלה הסכים להגיע לפשרה שאני לא אלך למישטרה, ואחר־כך התחרטו, אני לא יודע למה.

רשתי מהם סכום של 120 אלף דולר, כי הסכום הזה מוכח לי על־פי שיטת הגניבה שלה, כפול ממוצע של פריט אחר ליום כפול הרפיקות שלה על הקופה, זה הגניבות שלה. ועל־פי הכספים שנעלמו לי בחנות על־פי המלאי.

לא הבחנתי בגניבות הללו משך שנה וחצי, מפני שנתתי את כל ניהול העסק בידי אשתי, ואני הייתי עסוק בקמת מיפעל חרש. בכל פעם ששאלתי את אשתי מה עם העסק היא אמרה לי שהכל בסדר בחנות. אשתי הורדמה עליידי הנוכלת ויקי. במשך השנה וחצי האח רונה היא הרגילה את אשתי לפרוץ לחנות. לא פניתי למישטרה כשהיו לי ראיות, כי אמרתי שברגע שאפנה למישטרה המישפחה תעלים את הכסף, ואו אין לי כל צ'אנס להת־דינויות איתם.

שלחתי אנשים להביא את הוריה של ויקטוריה, מפני שהם לא היו מוצאים את הדרך בשעת־לילה כזו, כי היה חשוך. למחרת בצדדים קבענו עם אביה של ויקי ללכת לעורך־דין, להסדיר את החוב. אמרתי לו: "אל תחתום בלחץ", אבל זה הוא שלחץ לגמור ולא ללכת למישטרה. גם הרואה חשבון היה נוכח והסכיר לאביה את גודל הנזקים.

למחרת חיכינו לאביה של ויקי שעה, והוא לא בא. נסענו לעורך־הדין, ואחר־כך הלכנו להתלונן במישטרה. בבוקר צילצלתי לבנק ואמרו לי שהצ'ק בוטל. אני רוצה להוסיף שכל מה שעשיתי היה כדי לקבל חזרה את הכספים, שנגנבו ממני במירמה ובזדון. אני הקדתי מאור שלא לאיים ולא לחטוף או לסחוט, כי זה לא סחרי טה, זה הכסף שלי שנגנב ממני.

סיכומים

בית־המישפט ראה את סירטי־הווידאו דיאו שצולמו על־ידי הנאשמים, שמע את כל ראיות־התביעה ודחה את נקשת הס־ניגור לזכות את הנאשמים בשלבו זה בטענה שאין צורך להשיב לאשמה. השופטת קבעה כי על הנאשמים דויד שלסקי וראובן ארמוני לבחור הסכר לנוכחותם במקום בזמן המיקרה. לגבי טענה ארמוני, הרי שצעצע העובדה שעזרה להביא את ויקי הביתה בתואנות שווא, התעניינה בפגישה וטילפנה להוריה של ויקי, מראה מעורבות גבוהה לכאורה בקשר הפלילי. ועל כן גם עליה להשיב לאש־מה.

אחרי שתסתיים פרשת־ההגנה וסיכומי הצדדים, יהיה על השופטת להחליט לאיזו גירסה היא מאמינה — לזו של המתלוננת, כי איימו עליה, סטרו לה ונזופו בפניה אקרה, או לגירסת הנאשמים, כי כל מה שרצו היה להשיג ראיות למישפט אורחי כדי להשיב להם את כספם; כי לא נקטו באימים, כוח או סטירות; וכי צילמו את כל המעמד מתוך ביטחון שהם פועלים כשורה.

השאלה הקשה היא הוכחת הקשר הפלילי שהיה — אם היה — בין כל הנאשמים, לבצע פעולה בלתי־חוקית של חסיטה ואימים. האם היתה כאן פעולה מאורגנת כמיבצע צבאי, או שמא כל האחרים, מלבד אברהם ארמוני, נקלעו לעניין במיירה, ללא תאום מראש וללא כוונה פלילית. על השופטת יהיה גם להחליט אם התחרטו הוריה של ויקטוריה בבוקר על הצ'ק השמן שנתנו, ואחרי שנוצצו בעורך־דין החליטו כי הדרך היחידה לבטלו היא להתלונן במישטרה שהיא הוצא מהם בכוח, כשחסיטה ובאימים, והאם הפנס בעיניה של ויקטוריה נבע מהמכות שהיכה אותה ארמוני, או ממיכות שקיבלה בלילה מהוריה הכועסים.